Al ritme del tam-tam del cor

La companyia Alvin Ailey II, dissabte passat al Festival Castell de Peralada Foto: TOTI FERRER.

Són moviments que neixen de l'estómac i segueixen el ritme hipnòtic del tam-tam del cor. La intensitat ancestral d'aquesta dansa africana batega en cadascuna de les peces que dissabte va oferir a Peralada la companyia nord-americana
Ailey II, i va fer el cim en una de les obres més emblemàtiques del mateix Ailey, Revelations.

Va obrir la vetllada In & Out, una peça del 2015 de Jean Emile, que presentava un poti-poti d'escenes que no acaben de quallar. Els ballarins, en un estil d'extrem contemporani, estan com peix fora de l'aigua. Potser és una composició molt complexa, i posa al descobert les mancances d'aquesta companyia jove, integrada per ballarins que –cal tenir-ho en compte– estan en vies de professionalitzar-se. Faltava, doncs, coordinació en els quadres corals i fallaven alguns equilibris. Bé, era el principi i calia escalfar la gèlida nit. En canvi, el següent tema, Gêmeos, del 2015 i coreografiat per Jamar Roberts –membre de la companyia principal–, va apujar el llistó amb un duo de ballarins excel·lents, sobretot Gabriel Hayman. Ple de complicitat i humor, els dos ballarins protagonitzen un estira-i-arronsa juganer en què llueixen una tècnica hip-hop propera al ritme de la música de Fela Kuti. Amb ells, la sensació de mode avió activat desapareix, i comença a entrellucar-se la qualitat d'una companyia que, tot i que originàriament era de ballarins afroamericans, ha integrat dues noies blanques. Ja en parlarem...

Més coses: Something Tangible, del 2015, del multipremiat Ray Mercer. Aquí es recupera l'essència d'una dansa tel·lúrica, amb una presència hipnòtica
de les percussions, i amb moviments que es van encadenant formant belles i suggeridores figures. A banda dels girs vertiginosos, molts en attitude, sembla que el coreògraf hagi volgut jugar amb el terra de linòleum com un element més, i els ballarins, en mitjons, llisquen com si juguessin a mantenir l'equilibri.

Per acabar, el corprenedor
Revelations, que en la seva estrena al Kaufman Concert de Nova York, el 1960, va sacsejar la societat blanca nord americana.
Al Liceu es va poder veure el setembre de l'any passat amb la companyia principal. Es tracta d'un seguit de quadres que retraten la vida dels esclaus negres, i que Ailey va veure de jove al seu Texas natal. Els espirituals emmotllen els gestos de la desesperança, però també de la fe, amb moments climàtics com l'estremidor I wanna be ready, amb Jacoby Pruitt, o el trio Move, members, move, amb Jacob Lewis, Lloyd A. Boyd III i Martell Ruffin.
I és que el planter de nois, com en l'Ailey I, llueix molt més. Uns quants, emocionats, ploraven al final de l'espectacle perquè era el seu darrer amb la companyia II. Entrarà algun a
la principal? Sort!

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 18-07-2016 Pàgina 42
-El Punt Avui. Barcelona 18-07-2016 Pàgina 30
-El Punt Avui. Camp i Ebre 18-07-2016 Pàgina 30
-El Punt Avui. Lleida 18-07-2016 Pàgina 30
-El Punt Avui. Maresme 18-07-2016 Pàgina 30
-El Punt Avui. Catalunya Central 18-07-2016 Pàgina 30

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/988591-al-ritme-del-tam-tam-del-cor.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui